

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.626 van 6 juni 2012
in de zaak A. 198.398/XIV-33.941**

In zake : Yentl VAN DEN HEEDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lut Wille
kantoor houdend te 8000 Brugge
Leopold II-laan 132 B/4
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Brigitte Van Schoote
kantoor houdend te 9000 Gent
Rooigemlaan 532

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 november 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Disciplinaire Raad Medisch verantwoorde sportbeoefening van 5 oktober 2010 waarbij aan Yentl Van Den Heede de sanctie wordt opgelegd van één jaar uitsluiting van deelname aan een sportmanifestatie in eender welke hoedanigheid en een administratieve geldboete van 500 euro.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ludovic Burnon, die loco advocaat Lut Wille, verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Karel Van Gansbeke, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 1 juni 2010 wordt aan de controlearts in het kader van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening (hierna : decreet van 13 juli 2007) de opdracht gegeven tot het uitvoeren van een dopingcontrole op zes wielrenners tijdens een wielervedstrijd op 8 juni 2010 te Schellebelle. De monsterneming heeft betrekking op urinstalen met EPO-analyse. Naast de winnaar worden vijf andere renners op de deelnemerslijst aangeduid, waaronder de verzoeker.

3.2. De verzoeker wordt opgeroepen om zich te melden voor de dopingcontrole. Op een “aanvullend formulier” wordt vermeld dat via de organisator van Wielerbond Vlaanderen vernomen werd dat de verzoeker de start heeft genomen maar zijn rugnummer voortijdig bij de organisatie heeft ingeleverd. Niettegenstaande door de omroeper op de hoogte te zijn gebracht dat hij zich voor dopingcontrole diende aan te melden, had de verzoeker zich om 20.00u nog niet gemeld.

3.3. Op 23 juni 2010 wordt de verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat hij een overtreding heeft begaan van artikel 24 juncto artikel 3, 3° van het decreet van 13 juli 2007 en dat hij daarom gevraagd wordt te verschijnen voor de Disciplinaire Commissie op 13 juli 2010.

3.4. De raadsman van de verzoeker legt op 13 juli 2010 voor de Disciplinaire Commissie besluiten neer. Daarin wordt aangevoerd dat zijn cliënt nog zeer jong is, geen kennis heeft van het ministerieel besluit van 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen, nog nooit werd opgeroepen voor een dopingcontrole en ook nog nooit heeft gemerkt dat andere renners voor een dergelijke controle werden opgeroepen. Hij stelt geen kennis te hebben gehad van het feit dat er een dopingcontrole zou plaatsvinden. De moeder van de verzoeker, die het rugnummer inleverde, werd niet

op de hoogte gebracht en evenmin werd vanuit de ploeg waarvoor hij rijdt gecommuniceerd dat een dopingcontrole zou doorgaan.

3.5. Op 3 augustus 2010 beslist de Disciplinaire Commissie om de verzoeker uit te sluiten voor een periode van twee jaar. Er wordt hem tevens een administratieve geldboete van 500 € opgelegd.

3.6. Op 11 augustus 2010 stelt de verzoeker tegen de voormelde beslissing van de Disciplinaire Commissie een administratief beroep in bij de Disciplinaire Raad.

3.7. De verzoeker wordt opgeroepen om op 21 september 2010 voor de Disciplinaire Raad te verschijnen. De raadsman van de verzoeker herhaalt in zijn aldaar neergelegde besluiten hetgeen hij reeds voor de Disciplinaire Commissie heeft aangevoerd. Hij voegt eraan toe dat de Disciplinaire Commissie onvoldoende rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden. In dat verband wordt erop gewezen dat de verzoeker inderdaad reeds meerdere jaren bij de jeugd rijdt, maar dat de desbetreffende wedstrijd één van de eerste wedstrijden was die hij reed als eliterenner zonder contract. De commissie ging dan ook te kort door de bocht door eenvoudigweg aan te nemen dat hij zijn verplichtingen met betrekking tot de dopingwetgeving kende. Tot slot stelt hij dat op geen enkele wijze werd voldaan aan de verplichting voortvloeiend uit artikel 6 van het besluit van 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen.

3.8. Op 5 oktober 2010 neemt de Disciplinaire Raad de thans bestreden beslissing. Die beslissing luidt als volgt :

“DISCIPLINAIRE RAAD

Medisch verantwoorde sportbeoefening

Rolnummer: 2010 - 056

In zake van: VAN DEN HEEDE Yentl, geboren te Waregem op 30 oktober 1991,
wonende te 8770 Ingelmunster, Oostrozebekestraat 285,

Beticht van:

te Schellebelle, op 8 juni 2010,

bij inbreuk op artikel 24 van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening,

zich niet te allen tijde onthouden te hebben van dopingpraktijken als vermeld in artikel 3 van voormeld decreet, door ter gelegenheid van een wedstrijd wielrennen, als sporter, te hebben geweigerd of niet te hebben vermogen zonder duidelijke verantwoording daartoe, om een monster voor te leggen na de kennisgeving, vermeld in de toepasselijke antidopingregels, of op om het even welke andere manier de monsterneming te hebben ontweken (artikel 3,3° van voormeld decreet),

Gelet op het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, zoals gewijzigd bij Decreet van 21 november 2008 houdende wijziging van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening en van het decreet van 24 juli 1996 tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar;

Gelet op het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 2008 houdende wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 mei 2002 tot vaststelling van de erkennings- en subsidiëeringsvoorwaarden van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding en van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening;

Gelet op het dossier dat werd samengesteld door de administratie van het Vlaams ministerie, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening;

Gelet op de bestreden beslissing van 3 augustus 2010 van de Disciplinaire Commissie, op tegenspraak gewezen, waarbij de sporter:

- uitgesloten werd voor een periode van twee jaar, hetgeen inhoudt dat hem verbod wordt opgelegd om deel te nemen aan enige sportmanifestatie als sporter alsook in eender welke hoedanigheid,
- gezegd werd dat de uitsluiting aanvangt op 3 augustus 2010 en eindigt op 2 augustus 2012,
- een administratieve geldboete werd opgelegd van 500 euro,
- veroordeeld werd tot een bedrag van 25 euro, zijnde een deel van de procedurekosten;

Gelet op het hoger beroep, bij aangetekend schrijven gedateerd op 11 augustus 2010 en verzonden op 13 augustus 2010, namens de sporter ingesteld door zijn raadsman mr. Pieter Goetghebuer, advocaat bij de balie te Gent;

Gelet op de mondelinge uiteenzetting van de zaak door de voorzitter;

Gehoord op zijn verzoek, de heer Y. Defoort, vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering;

Gehoord de sporter in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadslieden mr. Goetghebuer, advocaat voormeld en mr. L. Wille, advocaat bij de balie te Brugge, evenals door hemzelf;

Gelet op de namens de sporter neergelegde conclusie;

01. Het hoger beroep, naar vorm en termijn regelmatig, is ontvankelijk.

02. De inbreuk in hoofde van de sporter is bewezen gebleven na hernieuwd onderzoek ter zitting door de Disciplinaire Raad en aan de hand van alle gegevens van het dossier; de sporter heeft zich niet zelf bekommerd omtrent de dopingcontrole terwijl de regelgeving voorziet dat elke wielrenner er zich persoonlijk van moet vergewissen of hij voor een dopingcontrole is aangewezen, zelfs zo hij de wedstrijd voortijdig heeft gestaakt.

03. Eventueel foutieve informatie, verstrekt door personen uit de entourage van

de sporter, kan niet aangenomen worden om te besluiten dat de sporter geen schuld of nalatigheid treft nu hij immers ook mede verantwoordelijk is voor het gedrag van de personen uit zijn entourage en dit alles hem niet ontslaat van zijn persoonlijke gehoudenheid tot nazicht.

De loutere bewering dat de afgevaardigde van de sportvereniging of de organisator van de sportmanifestatie zelf een inbreuk heeft gepleegd op het artikel 6 van het Ministerieel Besluit van 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen, is te dezen niet relevant nu de verplichtingen daarin opgenomen geen afbreuk doen aan de persoonlijke verplichtingen van de sporter zelf zoals omschreven in artikel 2 van dat zelfde besluit.

04. De sporter is evenwel nog jong in leeftijd en uit de stukken blijkt dat kan aangenomen worden dat hij slechts sedert enkele maanden deelnam aan het wielrennen in wedstrijdverband op hoger niveau en blijkbaar voorheen, bij de jongerenreeksen, nooit werd geconfronteerd met enige dopingcontrole; tevens wordt niet weerlegd dat hij, slechts begeleid door zijn moeder, die dag aan de wedstrijd had deelgenomen en vroegtijdig de koers had gestaakt, dat zijn rugnummer door zijn moeder werd binnengebracht en dat zij beiden dan op haar aanraden en mede omwille van zijn fysieke toestand, gewoonweg naar huis zijn gereden.

In die omstandigheden neemt de Disciplinaire Raad aan dat de sporter geen ernstige schuld of nalatigheid te verwijten is, derwijze dat de op te leggen uitsluitingsperiode van twee jaar, in dit individuele geval, maximaal kan worden verminderd overeenkomstig artikel 70, § 5, 2° van voormeld uitvoeringsbesluit van 20 juni 2008, tot de helft zijnde één jaar.

05. De opgelegde administratieve geldboete dient behouden nu mede hierdoor de sporter bijkomend gewezen wordt op de wettelijke verplichting zich persoonlijk steeds te vergewissen van een mogelijke dopingcontrole.

06. De uitsluiting dient in te gaan op datum van de uitspraak dezer, met name op 5 oktober 2010 en de einddatum van de uitsluiting ligt op 4 oktober 2011; er zijn geen middelen aan te nemen om desbetreffend anders te moeten oordelen.

07. De Disciplinaire Commissie heeft op terechte gronden het ten laste van de sporter gelegde aandeel in de kosten zoals verbonden aan de procedure in eerste aanleg begroot op 25 euro.

08. Het past om de sporter tot de kosten van de procedure in hoger beroep te veroordelen en bepaalt het bedrag daarvan op 25 euro.

09. Het ingestelde hoger beroep is niet tergend en roekeloos; er bestaat dan ook geen aanleiding om aan de sporter enige bijkomende administratieve geldboete op te leggen.

OM DEZE REDENEN DE

DISCIPLINAIRE RAAD

Recht doende op tegenspraak en bij meerderheid van stemmen,

Ontvangt het hoger beroep,

Wijzigt de bestreden beslissing en opnieuw recht doende,

Verklaart de sporter schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten,

Legt aan de sporter een uitsluiting op voor een termijn van één jaar hetgeen inhoudt dat de sporter tijdens deze periode niet mag deelnemen aan een sportmanifestatie in eender welke hoedanigheid, waarbij dient vastgesteld dat deze sanctie de sportbeoefening voor recreatieve doeleinden van de sporter niet uitsluit,

Noteert 5 oktober 2010 als de aanvangsdatum van deze uitsluiting en 4 oktober 2011 als de einddatum daarvan,

Legt daarnaast aan de sporter een administratieve geldboete op van 500 euro en veroordeelt hem tot de betaling daarvan,

Veroordeelt de sporter tot een bedrag van 25 euro als zijnde een deel van de kosten verbonden aan de procedure in eerste aanleg,

Legt de kosten van de procedure in hoger beroep ten laste van de sporter ten bedrage van 25 euro.

Deze beslissing is gewezen te Brussel door de disciplinaire raad medisch verantwoorde sportbeoefening, samengesteld uit de leden die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld,

nl.

P. Buyle,
voorzitter

L. Renson,
geneesheer-lid

J. De Sloovere,
lid

en op de openbare zitting van 5 oktober 2010 uitgesproken door de voorzitter P.Buyle, met bijstand van mevrouw H. Colsoul, secretaris

P. Buyle, voorzitter

H. Colsoul, secretaris”.

IV. Onderzoek van de middelen

Vierde middel

Standpunt van de partijen

4.1. In een vierde middel voert de verzoeker aan dat de Disciplinaire Raad niet kon stellen dat een inbreuk op artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen niet relevant is, temeer daar hij op het ogenblik van de afgifte van het rugnummer, nog tijdens de wedstrijd, niet kon voldoen aan artikel 2 van het ministerieel besluit. Immers wordt het aanplakbiljet uiterlijk 15 minuten na de aankomst van de eerste wielrenner uitgehangen en was er in casu nog geen enkele renner aangekomen. Indien de organisatie artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 had gerespecteerd, dan had de verzoeker geweten dat hij moest blijven. Dat dit niet is gebeurd, blijkt uit stuk 2, waarin het volgende wordt gesteld: “wat het afgeven van de rugnummers betreft, dat doen de renners bij iemand van de organisatie, in dit geval van Schellebelle is dat de schatbewaarder. Voor de rest hoeft de renner zelf te weten dat hij vanaf ondertekening van het wedstrijdblad hij ook onderworpen is aan eventuele dopingcontrole en bij eventueel vertrek hij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele gevolgen.” Het is duidelijk dat de organisator van de wedstrijd of de sportafgevaardigde een inbreuk pleegde op artikel 6 van het meer vermelde ministerieel besluit van 6 november 2008. Dit

artikel is duidelijk opgenomen om erover te waken geen onschuldige renners een sanctie te doen oplopen. Het aanvankelijke ministerieel besluit van 17 oktober 1997 was er gekomen nadat een renner werd vrijgesproken van een dopingpraktijk. De desbetreffende renner werd na aankomst aan zijn mouw getrokken, dacht met een opdringerige toeschouwer te doen te hebben en reed door. Die opdringerige toeschouwer was de controlearts. Omdat de wijze van kennisgeving praktisch zeer moeilijk was, werd het ministerieel besluit van 17 oktober 1997 vervangen door het ministerieel besluit van 6 november 2008. Om te vermijden dat renners de wedstrijd zouden verlaten nadat ze gehoord hadden dat er een dopingcontrole is, werd de bepaling ingevoegd dat ook renners die de wedstrijd voortijdig verlaten kunnen opgeroepen worden. Deze bepaling is er niet gekomen in het licht en de geest om renners die voortijdig de wedstrijd staken, zoals in casu wegens ziekte, en die niets afweten van een nakende dopingcontrole, van een dopingpraktijk te beschuldigen. Mede daarom is het zo cruciaal dat de afgevaardigde of de organisator op het moment dat de renner tijdens de wedstrijd zijn rugnummer afgeeft, artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 respecteert en ervoor zorgt dat elke deelnemende wielrenner op de hoogte is van zijn verplichtingen. De Disciplinaire Raad kon in rechte niet besluiten tot de irrelevantie van de inbreuk op artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 door de afgevaardigde van de sportvereniging of de sportorganisatie van de sportmanifestatie.

4.2. De verwerende partij antwoordt in de memorie van antwoord dat de sportbeoefenaar een eigen verantwoordelijkheid heeft om na te gaan of hij voor de dopingcontrole werd of zou worden opgeroepen. Daarom heeft de eventuele vaststelling of artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 werd overtreden inderdaad geen enkele zin wat betreft de eigen verantwoordelijkheid van de verzoeker.

Bovendien heeft de argumentatie van de verzoeker geen feitelijke grondslag. De wedstrijd over 112 km begon om 16u. Volgens het opdrachtenblad zou de controlearts met de dopingbus best aanwezig zijn omstreeks 18u. De oproeping voor de dopingcontrole werd reeds uitgehangen om 18u40,

hetzij zelfs voor het einde van de wedstrijd. Uit de eigen verklaring van de moeder blijkt dat de verzoeker de strijd staakte na ongeveer een uur wedstrijd en zich onmiddellijk in de auto omkleedde terwijl zijn moeder zijn rugnummer ging inleveren, waarna zij samen vertrokken. Daaruit blijkt dat de dopingbus op het ogenblik van de inlevering van het rugnummer nog niet was toegekomen en de organisator op dat ogenblik zelfs geen informatie kon verstrekken over het feit of er een dopingcontrole zou plaats grijpen, laat staan of de verzoeker daarvoor zou worden opgeroepen. De Disciplinaire Raad heeft dan ook terecht geoordeeld dat de beweerde overtreding van artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 niet relevant was. Tenslotte wordt met geen enkel middel het bewijs geleverd van de bewering dat het voormelde ministerieel besluit werd overtreden. Uit de verklaringen van de verzoeker en zijn moeder blijken zij geen enkel initiatief te hebben genomen en dus nalatig te zijn geweest.

4.3. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 niet bepaalt dat de organisator de renner slechts moet inlichten als hij zelf weet dat er een dopingcontrole komt. Zoals stuk 2 van de verzoeker aantoont, respecteerde de organisator of de sportvereniging in casu geenszins de verplichtingen die artikel 6 van het ministerieel besluit hun oplegt.

4.4. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker nog toe dat niet mag worden voorbijgegaan aan het feit dat de organisator en/of de afgevaardigde hem voor het einde van de wedstrijd liet vertrekken en dit zonder enige melding dat hij beter had gewacht tot na de wedstrijd om te vertrekken. De informatieplicht zoals omschreven in artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 beperkt zich geenszins tot het omroepen van de naam van de te controleren renners na de wedstrijd. De organisator en/of afgevaardigden laten de renners die opgaven evenwel vervroegd huiswaarts vertrekken en dit nog tijdens de wedstrijd en zonder enige bemerking. Dat is overduidelijk een inbreuk op voornoemd artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008. Op het ogenblik dat de organisator de naam van de verzoeker liet omroepen, wist die al dat de verzoeker naar huis was

vertrokken en dit zonder informatie, aangezien zijn rugnummer al lang voor het einde van de wedstrijd was ingeleverd en aanvaard. Hadden de personen die de afgifte van de rugnummers van opgaves aanvaardden tijdens de wedstrijd artikel 6 van 6 november 2008 gerespecteerd, dan hadden zij aan de verzoeker medegedeeld dat hij moest wachten tot na de aankomst om te zien of er controle was en indien er een controle was, wie er opgeroepen zou worden.

Beoordeling

5.1. De verzoeker bekritiseert de volgende overweging in de bestreden beslissing :

“De loutere bewering dat de afgevaardigde van de sportvereniging of de organisator van de sportmanifestatie zelf een inbreuk heeft gepleegd op het artikel 6 van het Ministerieel Besluit van 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen, is te dezen niet relevant nu de verplichtingen daarin opgenomen geen afbreuk doen aan de persoonlijke verplichtingen van de sporter zelf zoals omschreven in artikel 2 van dat zelfde besluit.”

Hij voert aan dat de Disciplinaire Raad niet in rechte kon besluiten tot de irrelevantie van de door hem ingeroepen inbreuk op artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport wielrennen (hierna : ministerieel besluit van 6 november 2008) door de afgevaardigde van de sportvereniging of de sportorganisatie van de sportmanifestatie.

5.2. Artikel 2 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 bepaalt :

“Elke wielrenner moet er zich persoonlijk van vergewissen of hij voor een dopingcontrole is aangewezen.”

bepaalt :

“De afgevaardigde van de sportvereniging of bij ontstentenis, de organisator van de sportmanifestatie, heeft de verplichting ervoor te zorgen dat elke deelnemende wielrenner op de hoogte is van de verplichtingen, vermeld in dit ministerieel besluit.”

5.3. De in artikel 2 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 vermelde verplichting dat “elke wielrenner (...) zich (er) persoonlijk (moet) van vergewissen of hij voor een dopingcontrole is aangewezen”, maakt onmiskenbaar een verplichting uit zoals bedoeld in artikel 6 van dit besluit. Overeenkomstig deze laatste bepaling diende de afgevaardigde van de sportvereniging of bij ontstentenis, de organisator van de sportmanifestatie, ervoor te zorgen dat elke deelnemende wielrenner, waaronder de verzoeker, op de hoogte was van die verplichting. De verzoeker diende derhalve als deelnemende wielrenner door de afgevaardigde van de sportvereniging of bij ontstentenis, de organisator van de sportmanifestatie, op de hoogte te worden gebracht van zijn verplichting om zich er persoonlijk van te vergewissen of hij voor een dopingcontrole was aangewezen. Dat dit laatste in casu niet zou zijn geschied, klemmt nog meer nu de verzoeker, zoals in de bestreden beslissing zelf wordt gesteld “nog jong in leeftijd (is) en uit de stukken blijkt dat kan aangenomen worden dat hij slechts enkele maanden deelnam aan het wielrennen in wedstrijdverband op hoger niveau en blijkbaar voorheen, bij de jongerenreeksen, nooit werd geconfronteerd met enige dopingcontrole”.

5.4. Het betoog van de verwerende partij dat de eventuele vaststelling of artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 werd overtreden geen enkele zin heeft wat betreft de eigen verantwoordelijkheid van de verzoeker, kan niet worden bijgetreden, nu de afgevaardigde van de sportvereniging of de organisator precies de bij artikel 6 van het meer vermelde ministerieel besluit vastgestelde plicht heeft om de verzoeker op die eigen verantwoordelijkheid te wijzen. Het verweer dat de dopingbus op het ogenblik van de inlevering van het rugnummer nog niet was toegekomen en de organisator op dat ogenblik zelfs geen informatie kon verstrekken over het feit of er een

dopingcontrole zou plaats vinden, laat staan of de verzoeker daarvoor zou worden opgeroepen, mist relevantie. Ook in die omstandigheid was het informeren van de verzoeker dat hij zich persoonlijk van de aanwijzing voor een dopingcontrole diende te vergewissen immers zinvol.

Het betoog van de verwerende partij dat de verzoeker door geen enkel middel het bewijs levert van de bewering dat het ministerieel besluit van 6 november 2008 werd overtreden, mist eveneens relevantie. Vooreerst is dit argument vreemd aan de motivering van de bestreden beslissing, waarin verzoekers beroep op artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 als louter irrelevant wordt afgewezen. Daarnaast brengt de verzoeker wel degelijk een stuk bij waaruit de miskennen van de informatieverplichting op grond van artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 mag blijken, te weten een mailbericht van 17 september 2010 van de wielerbond, waaruit “na navraag van de afgevaardigden van de dienst” blijkt dat “wat het afgeven van de rugnummers betreft”, “de renners (dit doen) bij iemand van de organisatie, in dit geval van Schellebelle is dat de schatbewaarder”, maar dat “voor de rest (...) de renner zelf (hoeft) te weten dat hij vanaf ondertekening van het wedstrijdblad (...) ook onderworpen is aan eventuele dopingcontrole en bij eventueel vertrek hij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele gevolgen.”. Wat het argument van de verwerende partij betreft dat uit de verklaringen van de verzoeker en zijn moeder blijkt dat zij geen enkel initiatief hebben genomen en zij dus nalatig zijn geweest, dient opgemerkt dat het precies de naleving door de afgevaardigde of de organisator van de door artikel 6 van het besluit van 6 november 2008 opgelegde informatieplicht was, die er de verzoeker en zijn moeder had kunnen toe brengen om niet onmiddellijk huiswaarts te keren en er de verzoeker had kunnen toe aanzetten om er zich persoonlijk van te vergewissen of hij na de wedstrijd al dan niet aan een dopingcontrole was onderworpen.

5.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de verzoeker terecht dat de Disciplinaire Raad niet in rechte kon besluiten tot de irrelevantie van de door hem ingeroepen inbreuk op artikel 6 van het ministerieel besluit van 6 november 2008 door de afgevaardigde van de sportvereniging of de sportorganisatie van de sportmanifestatie.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de Disciplinaire Raad Medisch verantwoorde sportbeoefening van 5 oktober 2010 waarbij aan Yentl Van Den Heede de sanctie wordt opgelegd van één jaar uitsluiting van deelname aan een sportmanifestatie in eender welke hoedanigheid en een administratieve geldboete van 500 euro.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 juni 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen